శ్రీ రమణ జ్యోతి

సంపుటి-44 సంచిక - 8 హైదరాబాదు ఆగస్టు, 2024 పేజీలు - 52 రూ. 10/- సంవత్సర చందా : రూ. 100/-

SRI RAMANA JYOTHI

Vol - 44 Issue - 8 Hyderabad August, 2024 Pages - 52 Rs. 10/- Annual Subscription Rs. 100/-

BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHI

ARUNACHALA HILL (అరుణాచల గిరి)

స్మరణమా త్రముననె పరముక్తి ఫలద । కరుణామృ తజలధి యరుణాచ లమిది ॥

శ్రీ రమణ జ్యోతి	**Sri Ramana Jyothi**
ఆగస్ట్ 2024	August 2024
ఈ సంచికలో ...	IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 121వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**విశ్వనాథ స్వామి వారి స్మృతులు ॥**	శ్రీ రవికృష్ణ శర్మ	10
3.	**శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు**	శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల	18
4.	**అరుణగిరిపై జ్ఞాన జ్యోతి**	సరోజా ప్రసాద్	22
5	**శ్రీ రమణ యోగ సూత్రాలు**		27
6.	Self-Awareness	Dr K Subrahmanian	30
7.	Ashtavakra Gita 27	V Krithivasan	36
9.	Feroza Taleyarkhan	Sneha Choudhury	40
9.	Yatra - Pilgrimage	SS Cohen	45
10.	Bhagavan's Favourite Stories: Garuda and the Sparrow		49

Events in Sri Ramana Kendram in August 2024

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 3rd, 30th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
3. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
4. 1st September - Bhagavan's Advent Day. Special Satsang will be held from 9.00 a.m. - 12.00 noon.

(పాఠకులు దయచేసి తమ ఫోన్ నంబరు,e- మెయిల్ అడ్రెస్, శ్రీ రమణకేంద్రం ఆఫీసుకు వెంటనే ఫోన్ చేసి తెలియజేయగలరు)

(Readers are requested to kindly intimate the Sri Ramana Kendram Office, their Phone Number and e-mail address)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

లౌకిక సంబంధాలు

డా॥ కే.యస్. గారి 121వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

ఈ మొత్తం ప్రపంచం పరస్పర సంబంధాలపై ఆధారపడి ఉంటుంది. మనం సుఖంగా ఉండడం అనేది మనకు ఉన్న ధనం పైన గాని, పాండిత్యం పైన గాని, బంధువులు, స్నేహితులు అన్న వాటి మీద గాని ఆధారపడి ఉండదు. అది ముఖ్యంగా, మనం ఇతరులతో ఎలాంటి సంబంధాలను ఏర్పరచుకున్నామన్న దానిని బట్టి ఉంటుంది. మన వద్ద ఈ ప్రపంచములోని ధనమంతా ఉండవచ్చు. కాని, ధనాన్ని సంపాదించడానికీ, ఉన్న దానిని కాపాడుకోవడానికీ ఇతరులపై ఆధారపడవలసినదే. సంబంధాలను నిలబెట్టుకునేందుకు మనం ఇతరులపై పలు విధాలుగా ఆధారపడతాం. అందుకే కొందరిని మంచివారని, కొందరిని చెడ్డవారని అంటాము. కొందరి గురించి మనం ఎటువంటి విచారణ చేయము.

ఎవరిపట్ల ఏ విధంగా ప్రవర్తించాలి అన్నది మనం నిర్ణయించుకోవాల్సిన విషయం. ఇతరులు ఎవ్వరూ మనల్ని ఈ రీతిలోనే ప్రవర్తించాలని ఆదేశించలేరు. ఉదాహరణకు, ఎవరైనా ఫలానా చోటనే ఇంతసేపు కూర్చొని ఉండాలని నిర్బంధించారని అనుకుంటే, భౌతికంగా అలా చేయవచ్చునేమో కాని, వాళ్ళు మన మనసును అలాగ కట్టడి చేయలేరు. వ్యక్తి ఒక చోటనే ఉన్నప్పటికీ, అతని మనసు ఒకేసారి ఎన్నో ప్రదేశాలలో విహరించవచ్చు. అనేక

కారణాల వల్ల మనం శాంతిని ఆశిస్తాం. లౌకిక జీవితంలో మనం ప్రతిరోజు ఎన్నో కార్యక్రమాలు చేయాల్సి ఉంటుంది. ఆ క్రమంలో ఎందరినో కలవాల్సి వస్తుంది కూడా. అలా ప్రతి రోజూ గడపడంతో, సాయంత్రం అయ్యేసరికి ఏర్పడే ఒత్తిడి వల్ల అలసిపోతాం. మానసికంగానే కాకుండా, శారీరకంగా కూడా, తిరిగి తిరిగి అలసట చెందుతాం. అనుకున్నది జరిగినప్పుడు మనసు కొంత తృప్తిపడి నప్పటికీ, శారీరక అలసట తప్పక ఉంటుంది. ఆ విధంగా రోజులు గడవడంతో, శాంతి కొరవడి బాధపడతాం.

ఈ ప్రపంచం ఎంతో పెద్దది. కాని మనం కొన్నింటిని లేదా కొందరిని ఆదర్శంగా తీసుకుంటాం. శాంతిని కోరుకునే సందర్భాలలో ఒక గురువు కోసం అన్వేషిస్తాం. స్వాభావికంగా ప్రశాంతంగా ఉండే గురువు మనకు కొంత శాంతిని ప్రసాదించి ఆదుకుంటారని భావిస్తాం. ఆ నమ్మకంతో దరిచేరిన శిష్యులను, గురువు వారిపై దయతో అనుగ్రహిస్తాడు. తద్వారా లభించిన శాంతి, ఆనందాన్ని కలిగిస్తుంది. ఆ ఆనందం ఎంతో కాలం అలాగే ఉండి పోతుందనుకుంటాం. అలాగ జరగక పోయేసరికి, మళ్ళీ వేట మొదలౌతుంది. ఇది మానవ సహజం.

మనం గమనించాల్సిన మరొక విషయం ఏమిటంటే, ప్రతి రోజూ మనం ఆహారం తీసుకుంటాం - తిన్నప్పుడు తృప్తిగా, సంతోషంగా ఉంటుంది. అలాగే మనకు కావలసినది లభించి నప్పుడూ అంతే. కాని ఈ సందర్భాలలో ఆ ఆనందం, సంతోషం మనవరకే పరిమితమై ఉంటుంది. ఏమీ ఆశించక, ఇతరులకు ఏదైనా హృదయపూర్వకంగా ఇచ్చినప్పుడు, దానిని తీసుకున్నవారు

ఆనందిస్తారు. అది గమనించిన మనకూ ఎంతో ఆనందం కలుగుతుంది. ఇచ్చినవారికి ఆశీర్వాదం లభిస్తుంది.

ఏమీ ఆశించని సాధువులు, గురువులకు మనము ఏ పండో, ఫలమో ఇచ్చినప్పటికీ, వారు వద్దనరు. స్వీకరిస్తారు. కాని అందులో కొంత మాత్రమే పుచ్చుకుని, మిగిలినది ఇతరులకు పంచి పెడతారు. దానినే మనం ప్రసాదంగా స్వీకరిస్తాము. శ్రీ రమణ మహర్షి ఎవరినీ ఎప్పుడూ ఏమీ అడగలేదు. భక్తులు తెచ్చిన పండ్లు, ఫలహారాలు అప్పటికప్పుడు అక్కడ ఉన్న భక్తులకు పంచి పెట్టే వారు. ఆ విధంగా, ఇచ్చిన వాళ్ళను సంతోషంగా ఉంచాలని వారి ఉద్దేశ్యం.

కుటుంబంలో అయిదుగురు సంతానం ఉన్నప్పుడు, వాళ్ళందరూ తండ్రికి ఏదైనా ఇవ్వదలచుకుంటే, ఆఖరు బిడ్డ ఒక చిన్న జిలేబీ ముక్కను ఇవ్వవచ్చు. మిగతా కూతుళ్ళు, కొడుకులు ఏవైనా ఖరీదైన వస్తువులను ఇవ్వబోయినప్పటికీ, అందరికంటే చిన్నబిడ్డ ఇచ్చేదే మొదట స్వీకరిస్తారు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఇస్తున్న వస్తువు యొక్క విలువ ముఖ్యం కాదు కనుక, ఆప్యాయతతో చిన్నబిడ్డ ఇచ్చిన దానికే ప్రాధాన్యత ఉంటుంది. అది తండ్రికి అమృతతుల్యం.

అలాగే, మహాత్ములు తమకు ఎవరైనా శ్రద్ధాభక్తులతో ఏదైనా సమర్పిస్తే, అది ఎంత చిన్నదైనా సరే, దానిని వారు ఇష్టంగా స్వీకరిస్తారు. అలానే మహాత్ములు తమ వద్ద ఉన్నదానిని ఇతరులకు పంచిపెట్టడానికి ఎంతో ఇష్టపడతారు. కాని వారు దానిని పంచి పెట్టేటప్పుడు, తాము పంచుతున్నామన్న భావనతో పంచిపెట్టరు.

భగవంతుడు మనకు ఎంతో ఇస్తాడు. కాని తాను ఇంత ఇచ్చానని ఎప్పుడూ చెప్పుకోడు. ఇంకా చెప్పాలంటే, భగవంతుని కరుణ ఎంత గొప్పదంటే, ప్రస్తుతం మనం ఉన్న స్థాయికి, పరిస్థితులకు, మనమే కారణమని తలచే విధంగా చేస్తాడు. అది భగవంతుని లీల, మాయ. భగవంతుడే దీనంతటికీ సూత్రధారి అనే విషయాన్ని మనం గుర్తించం. భగవంతుడు మనల్ని తోలుబొమ్మలలా చేసి ఆడిస్తూ ఉన్నా, మనమే చేస్తున్నామన్న భావన కలిగేలా స్వాతంత్ర్యాన్ని ఇచ్చినట్లు కనిపిస్తాడు. మనకోసం కంటే కూడా, ఇతరులకు ఏదైనా మంచి చేయాలన్న ఆలోచన కలగడం కూడా భగవంతుని కరుణ వల్లనే జరుగుతుంది. అలా జరగడంలో మన గొప్పదనం ఏమీ లేదని మనం గ్రహించాలి. మనం స్వేచ్ఛగా ఉండి ఏదో చేస్తామనే భావన కంటే, పూర్తిగా భగవంతుని కృపపై ఆధారపడి ఉన్నామని తెలుసుకొనడం ముఖ్యం.

ఒక ఉన్నత శక్తిని శరణుజొచ్చినప్పుడు, మనకు ఏ విధమైన భయమూ ఉండదు. ఇది ఎల్లప్పుడూ జ్ఞప్తిలో ఉంచుకోవలసిన విషయం. భయం మన మనస్సును అచేతనం చేస్తుంది. నిజానికి, మనం మెలకువలో ఉన్న చాలా సమయం ఈ భయం, ఆ భయం అని ఏదో భయాలతో గడచిపోతుంది. అస్పష్టమైన భయాల వల్ల మనిషి చాలా అలసిపోతాడు. అన్ని పనులూ నేనే చేస్తున్నాను అని అనుకుంటేనే అలాంటి భయాలు ఏర్పడతాయి. నేను భగవంతుని చేతిలో పనిముట్టును మాత్రమేనని తెలుసుకుంటే, ఆయన ఇచ్ఛ మేరకు నన్ను వాడుతున్నాడని అర్థమవుతుంది.

కాఫీని రుచి చూసేందుకు మనం ఒక చెంచాను ఉపయోగించినా, కాఫీని రుచి చూసేది మనమే గాని, చెంచా కాదు. అలాగే మనల్ని ఒక పనిముట్టుగా వాడినప్పుడు, మనకై నిర్ధారింపబడిన విధిని నిర్వర్తించాలి. చెంచా తన పనిని తాను చేయాలి. అంతే గాని, నేను చిన్న చెంచాగా ఉంటే లేదా పెద్ద చెంచాగా ఉంటే బాగుండేది అని చింతించరాదు.

విధి నిర్వహణలో మనకై నిర్ధారితమైన పనిని చేయాలే తప్ప, మన ఇష్టానిష్టాలు చోటుచేసుకోకూడదు. కాని మనలో చాలామంది గతానికో, భవిష్యత్తులో సంబంధించిన విషయాలను గురించి ఆలోచిస్తూ ఉంటారు. దానివల్ల మన శక్తి వృథా అవుతుంది. ఆ కారణంగా మనం ఆ క్షణంలో చేయవలసిన అతి ముఖ్యమైన వాటిపై తగిన శ్రద్ధ చూపము. గతంలో జరిగిన విషయాల మీద గాని, భవిష్యత్తులో జరగబోయే విషయాల మీద గాని శ్రద్ధ చూపకుండా, ప్రస్తుతం మనమేమి చేయాలి అన్న దానిపైనే శ్రద్ధ చూపాలి. అలాగని, ఎల్లుండి జరగబోయే వాటిని గురించి ఆలోచించరాదని అర్థం కాదు. అప్పుడు మనం గణించేది గడియారం లేదా క్యాలెండరు తేదీల ప్రకారం నిర్ధారించే భౌతిక సమయం. అలా కాకుండా, ఎప్పుడో భవిష్యత్తులో ఇలా జరగవచ్చునేమోనని ఊహించుకోవటం అనేది మనం లెక్కించుకునే సమయం. ఆ సమయం వచ్చినప్పుడు దానిపై శ్రద్ధ చూపవచ్చు. భవిష్యత్తు గురించి విపరీతంగా ఆలోచించకుండా ప్రస్తుతం గురించి ఆలోచించండి.

భారతదేశం, హైదరాబాదు, ఆంధ్రప్రదేశ్, తమిళనాడు.... ఇలా మనమన్నప్పుడు, అవి అన్నీ కూడా మన సౌకర్యం కోసం మనస్సులో మనం ఏర్పరచుకున్న కల్పితాలు మాత్రమే. అయినప్పటికీ, ఇక్కడ కొంతనో, అక్కడ కొంతనో భూమికోసం యుద్ధాలు చేసుకుంటూ, ప్రాణాలు సైతం కోల్పోవటానికి తయారవుతాము. ఇదంతా మనిషి సృష్టించుకునేదే. భారతదేశం నుండి పాకిస్తాన్ విడిపోయిందని మనం అంటాం. ఇక్కడ భూమి, అక్కడ భూమి కంటే వేరైనదా? నిజానికి ఒక పాకిస్తానీయుడికి, హిందువుకి లేదా ఒక భారతీయుడికి మధ్య భేదాన్ని గుర్తించగలమా? మనస్సు యొక్క విపరీత భావాల వల్ల, విభేదాలను సృష్టించుకొని పోట్లాడుకుంటాం.

ఉన్నత స్థాయిలో ఆలోచిస్తే అలాంటి భేదాలు ఏవీ లేవని, మన మనస్సే అలాంటి అడ్డగోడలను సృష్టిస్తుందని విశదమౌతుంది. మనమే అడ్డంకులను సృష్టించుకొని, తిరిగి వాటిని తొలగించుకోవడానికి ఇతరులతో యుద్ధం చేసి ప్రాణాలు తీస్తాం లేదా ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటాం. ఆ విధంగా మనం దేశ భక్తులం అని చెప్పుకున్నా, ఉన్నత స్థాయిలో నుండి అర్థం చేసుకోవలసింది ఏమిటంటే దేశ భక్తి ముఖ్యమైనది కాదు, అది ఎప్పుడూ యుద్ధానికి దారి తీస్తుంది అని.

జర్మన్ దేశస్థులు ఒకప్పుడు తాము ఉత్తమ తెగకు చెందిన వారమని భావించి, ఇతర దేశాలను అన్నింటినీ జయించాలని తలంచారు. ఇది కూడా మానసిక భ్రమయే. దాదాపు యాభై సంవత్సరముల నుండి జాతీయత, అంతర్జాతీయతల గురించి మాట్లాడుతున్నారు. ఆధ్యాత్మికపరంగా ఆలోచిస్తే, ప్రజల జాతీయత

ఏదైనప్పటికీ, మానవులందరూ ఒకటే. ప్రపంచ రాజకీయాలను గురించి అతిగా ఆలోచించే వాళ్ళు ఇలాంటి ధోరణులను అనుసరిస్తారు. నివసిస్తున్న నేలతో మమేకమై అలాంటి భావాలను పెంచుకుంటారు. లోలోపల అది మంచిది కాదని తెలిసినప్పటికీ, దానిని బహిర్గతం చేయరు.

అందుకే మన పూర్వజులు మొదటే 'వసుధైవ కుటుంబకం' అంటూ వచ్చారు. మునులు, ఋషులు ఉన్నత స్థాయిలో మానవజాతి నంతటినీ ఒకటిగా భావించి, మన కుటుంబం, మన జాతి, మన దేశం అని కాకుండా, ప్రపంచం అంతా మన కుటుంబ మేనన్న భావన కలిగి ఉండేవారు. ఎవరిపట్ల విరోధ భావన ఉండేది కాదు.

ప్రస్తుత ప్రపంచ పరిస్థితులకు ముఖ్య కారణం భయం. ప్రక్క వాడంటే భయం, పొరుగు దేశం అంటే భయం, మన కుటుంబం గురించిన భయం, పిల్లల గురించి భయం, భవిష్యత్తులో ఏమౌతుందో నన్న భయం... ఇలా ఎన్నో. సాధన చేస్తూ భగవంతుని శరణు జొచ్చి ఆత్మ విచారణ జరిపితే, కొంత కాలానికి ఏ భయాలూ లేకుండా ఉండగలం. భయం తగ్గే కొద్దీ ఆనందం నెలకొంటుంది. శక్తిమేర పని చేస్తూ అది నేనే చేశానన్న భావన లేకుండా ఉంటే, చింతలు ఉండవు. మనం భగవంతుని చేతిలో పనిముట్లము మాత్రమే. చెంచా రుచి ఎరుగదు, దానికి ఇష్టానిష్టాలు ఉండవు అనేది గుర్తుంచుకోవాలి. ఎవరైతే ఈ విశ్వంతో మమేకమై ఉంటారో, వారి ఆలోచనా విధానం అలాగే ఉంటుంది.

******

విశ్వనాథ స్వామి స్మృతులు II

భగవాన్ సన్నిధిలో

శ్రీరమణాశ్రమ ప్రచురణ Surpassing Love and Grace లోని రెండవ వ్యాసానికి స్వేచ్ఛానువాదం

అనువాదకులు: శ్రీ రవికృష్ణ శర్మ

భగవాన్ జయంత్యుత్సవాలకు హాజరైన భక్తులు ఆశ్రమమును వీడి వెళ్ళిన తరువాత, నేను భగవాన్‌ను సమీపించి, నా సమస్యను వారితో ఈ విధంగా నివేదించాను. నేను ఏ విధంగా నాలోని పశుభావాన్ని వీడి, ఉన్నతమైన స్థితిని పొందగలను? పశు ప్రవృత్తిని వీడి ఉన్నతమైన స్థితిని పొందాలని నేను ఆ మార్గంలో చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ వృథా అని నేను గుర్తెరిగా, నన్ను నేను ఈ విధంగా సమాధానపరచుకున్నాను - ఏ శక్తి అయితే నన్ను ఇక్కడికి తీసుకుని వచ్చిందో ఆ మహత్తర శక్తి మాత్రమే నన్ను మార్చగలదని.

ఇది విని భగవాన్ గొప్ప అనుగ్రహ వీక్షణాలతో "అవును, నీవు చెప్పింది నిజం. ఎప్పుడైతే ఈ మహత్తరమైన శక్తి ఒకరిలో మేలుకుంటుందో అప్పుడు మాత్రమే అతి బలిష్ఠమైన, నిరోధించటానికి కష్టమైన, ఇంద్రియ మరియు మనో వ్యాపారములు, అతని యందు అణిచివేయబడతాయి. ఎప్పుడైతే నీవు ఆ మహాశక్తిని నీలో మేలుకొలిపి, పెంచి పోషించ గలుగుతావో, అప్పుడు ఆ శక్తి ద్వారా మిగిలిన అన్ని వ్యవహారాలూ నిర్వహింప బడుతున్నాయని గ్రహిస్తావు. ఈ స్థితిని పొందుట కొరకు ఒక నిరంతర ధ్యానం మనలో జరుగుతూ ఉండాలి. ఆ స్థితిని సాధించ

టానికి మితాహారం, హితాహారం మరియు ఇంద్రియ నిగ్రహం లాంటివి మనలోని ప్రశాంతతను నిలిపి ఉంచటానికి చాలా సహాయకాలుగా ఉంటాయి అని అన్నారు. ఈ విధమైన అనుగ్రహ వాక్యాలు నా ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి నాంది పలికాయి. వారి మాటలు నాలో ఒక నూతనమైన విశ్వాసాన్ని పాదుకొలిపాయి. అలాగే భగవాన్ ఎప్పటికీ నా ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతికి సహాయకుడు గాను మరియు మార్గదర్శిగాను ఉంటారని నాకు బలంగా అనిపించింది.

మరియొక రోజున, నేను భగవాన్ ను బ్రహ్మచర్యం గురించి ప్రశ్నించినప్పుడు, భగవాన్ ఈ విధంగా సమాధానం చెప్పారు. ''బ్రహ్మముగా ఉండి, బ్రహ్మముతో చరించటమే నిజమైన బ్రహ్మచర్యం అంటే'' అని అన్నారు. బ్రహ్మమును పొందాలంటే, ఇంద్రియ నిగ్రహం చాలా సహాయకంగా ఉంటుంది. ఇది అతి ఆవశ్యకము కూడా. కాని ఎప్పటి వరకు నిన్ను నీవు ఒక శరీరానికే పరిమితం చేసుకుంటావో, అప్పటివరకు నీలో కలిగే శృంగార భావనల నుండి మరియు ఇతర ఇంద్రియ లౌల్యముల నుండి నీవు తప్పించుకొనలేవు. నీవు ఎప్పుడైతే ప్రయత్నరహితంగా, అనుభవపూర్వకంగా తెలుసుకుంటావో, అప్పుడు మాత్రమే నీలో కలిగే శృంగార భావనలు నిన్ను వీడుతాయి లేదా కనపడకుండా పోతాయి. దానినే బ్రహ్మచర్యం అని అంటారు. అప్పుడు బ్రహ్మము ప్రయత్నరహితంగా, తనంతట తానే అప్పటికప్పుడు ప్రకాశిస్తుంది అని అన్నారు.

ఒక వారం తరువాత, భగవాన్ నాకు మధుకర వృత్తితో జీవించటానికి అనుమతినిచ్చారు. ఈ సందర్భంగా భగవాన్ నాతో ఇలా అన్నారు. భిక్షాటనతో జీవించిన అనుభవం నాకున్నది. నేను పవలకున్రులో ఉంటూ ఉండగా, భక్తులు నా కోసం తెచ్చే రుచికరమైన, ప్రత్యేకమైన ఆహార పదార్థాల నుండి తప్పించుకొనుట కొరకు నేను భిక్షాటనతో జీవించే వాడిని. ఇది భిక్షాటననే వృత్తిగా ఎంచుకున్న వారితో పోలిస్తే భిన్నమైనది. ఇక్కడ నీవు ఎవరి మీదా ఆధారపడకుండా ఉన్నట్లుగా మరియు ప్రపంచంలో జరిగే సంఘటనలతో ఎటువంటి సంబంధం లేనివాడిగా అనుభూతిని చెందుతావు. ఈ విధమైన భిక్షాటన మనస్సును శుద్ధ పరుస్తుంది. మనస్సును శుద్ధం చేసే శక్తి భిక్షాటనకు ఉంటుంది.

నాలుగు నెలల తరువాత నా తల్లితండ్రులు భగవాన్‌ను దర్శించి నన్ను వారితో తీసుకొని పోవటానికి అరుణాచలం వచ్చారు. నన్ను తీసుకొని పోవటంలో వారి ప్రయత్నాలు ఏవి కూడా సఫలం కాలేదు కాని, భగవాన్ నా తల్లితండ్రులను ఏదో విధంగా ఓదార్చటం వలన వారు తిరిగి వెళ్ళిపోయారు. భగవాన్ వారిని వెళ్లే ముందు ఈ విధంగా అడిగారు. ఒక వ్యక్తి తన మనస్సుని, హృదయాన్ని ఒక నిర్ణీత మార్గములో ఉన్నత లక్ష్యం చేరుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు అతనిని ఆ మార్గం నుండి తప్పించటం భావ్యమా అని. తల్లితండ్రులు, తమ పిల్లలు నడిచే మార్గము సరియైనదా కాదా అనేది తమ కర్తవ్యంగా భావించి వారు ఆ మార్గాన్ని కొంత

అనుసరిస్తారు. ఒకవేళ, ఒక వ్యక్తి నడిచే మార్గము ఆంతరంగికంగా ఉన్నత స్థితికి తీసుకుని పోయేదైతే ఏ సమస్య ఎదురు కాదు.

నా తండ్రి భగవానుకు బావ అవుతారు. వారు భగవాన్ కంటే 4 లేదా 5 సంవత్సరములు పెద్దవారు. భగవాన్ ఇంటిని వదిలి తిరువణ్ణామలైకు రాక పూర్వం, వెంకట్రామన్‌గా ఉన్నప్పుడు బాగా తెలుసు. ఇతరుల ద్వారా భగవాన్ పొందిన ఆధ్యాత్మిక ఉన్నత స్థితిని గురించి విన్నప్పటికీ, అలాగే భగవాన్‌ను స్తుతిస్తూ వారి భక్తులైన కావ్యకంఠ గణపతుల వారు వ్రాసిన శ్రీ రమణ గీతను చదవటం వల్ల వారి బోధలను తెలుసుకున్నప్పటికీ / అర్థం చేసు కున్నప్పటికీ, నా తండ్రికి భగవాన్ గురించి ఇంకా కొంచెం శంక ఉన్నది. అందువల్ల నేను అక్కడకు వెళ్ళినప్పుడు, భగవాన్ ఏ విధంగా ప్రతిస్పందిస్తారోనని మనస్సులో అనుకున్నారు. కాని, భగవాన్‌ని ఎప్పుడైతే రాతి మంటపంలో (ఆశ్రమమునకు ఆవలి వైపు ఉన్నది) చూశారో, భగవాన్ యందు ఒక గొప్ప గౌరవభావం ఉప్పొంగి భక్తి భావంతో వారి పాదాలకు సాష్టాంగనమస్కారం చేసి నిలుచుని ''నేను చూచిన లేదా నాకు బాగా తెలిసిన ఆ వెంకట్రామన్ ఇప్పుడు వీరిలో లేరు'' అని అన్నారు. అప్పుడు భగవాన్ ''ఆ వెంకట్రామన్ అనే వ్యక్తి ఎప్పుడో చాలాకాలం క్రితమే మరెప్పటికీ కనిపించకుండ పోయాడు'' అని అన్నారు.

అప్పుడు నా తండ్రి, భగవాన్ దగ్గరకు ఇంతకాలం ఎందుకు రాలేకపోయారో వివరణ ఇస్తూ ''నాకు ఇంకా సంబంధ బాంధవ్యాల నుండి వ్యామోహం తీరకపోవటం వల్ల ఇంతకాలం రాలేకపోయాను

అని అన్నారు. ఇప్పుడు భగవాన్ "అలాగా? నీవు చాలా గాఢమైన వ్యామోహములో కూరుకొనిపోయి, ఆత్మ సాక్షాత్కారాన్ని ఇప్పుడు కాదు, ఎప్పుడో చాలాకాలం తరువాత పొందదగినది అని అనుకుంటున్నావు. కాని నీవు నీ సహజ స్థితిని గుర్తిస్తే, నీవు దేనితో సంబంధం కలిగి ఉన్నావో, దేని నుండి విడివడాలనుకుంటున్నావో నీకే తెలుస్తుంది. ఇంద్రియాల ద్వారా లేదా మనస్సు ద్వారా తెలియబడే దేనితోనూ మనకు సంబంధం లేకపోవటం మన నిజమైన సహజస్థితి అని నీవు తెలుసుకుంటావు" అని భగవాన్ నా తండ్రితో అన్నారు.

ఆశ్రమ కుటీరాన్ని బాగుచేస్తున్నారు కనుక, భగవాన్ ఆశ్రమాన్ని వీడి, నడకదారికి ఆవల ఉన్న రాతి మంటపంలోకి మారారు. పగటిపూట భక్తులందరూ భగవాన్ని అక్కడే దర్శించుకునేవారు. ఆశ్రమానికి సమీపంలో ఉన్న ఒక పెద్ద మామిడి చెట్టు నీడన అందరూ భగవాన్‌తో కలసి భోజనం చేసేవారు. ఆశ్రమములోని చల్లని, స్వచ్ఛమైన బావిలోని నీటిని పెద్ద పెద్ద కుండలలో నింపి, ఆ మామిడి చెట్టు మూలమున ఉంచేవారు. ఆ చెట్టు నీడన మేమందరము, భగవాన్ చల్లని, అనుగ్రహపూర్ణమైన కరుణావీక్షణ దృక్కుల యందు మా తాపములను పోగొట్టుకొని ఎంతో ఆనందంగా జీవించేవారము.

భగవాన్ యొక్క సలహాను అనుసరించి, నేను నిద్రించే టప్పుడు తప్ప, పగలు, రాత్రి అని తేడా లేకుండా, నిరంతరం జపం చేస్తూ ఉండేవాడిని. అలాగే శ్రీ రమణ గీతను భగవాన్

సమక్షంలో కూర్చుని, ప్రతీ శ్లోకాన్ని భగవాన్ వివరిస్తూ ఉండగా రసాస్వాదన చేసేవాడిని. అప్పుడు భగవాన్, అరుణాచలుడిని భక్తితో స్తుతిస్తూ పాడిన స్తోత్రాలను నాకు వివరించేవారు. అలాగే వారు ప్రతీరోజు ఉదయము, సాయంత్రము నడిచే కొండ మార్గంలో నేను వారిని అనుగమించేవాడిని. ఆ సమయంలో, వారు ఎన్నో విషయాలను, అరుణాచలేశ్వరుణ్ణి స్తుతిస్తూ పాడిన పాటలను చాలా అనుభూతి చెంది చెబుతూ ఉండేవారు. అలాంటి సందర్భాలలో, ఒక ఉదయం నేను ఒక్కడినే భగవాన్‌తో ఉన్నాను. అప్పుడు భగవాన్ "మనిద్దరము ఇప్పుడు ఇంకొకరు గుర్తించి మనల్ని వెదికేలోపు, అరుణాచల గిరి ప్రదక్షిణ చేసి వద్దాము" అని అన్నారు. వారు నన్ను అడవి మార్గం గుండా తీసుకుని పోతూ, ఆదిశంకరులు దక్షిణామూర్తిని స్తుతిస్తూ వ్రాసిన దక్షిణామూర్తి స్తోత్రమును గురించి మాట్లాడుకుందాం అని నాకు సూచించారు. మేము మూడు గంటలలో అరుణాచలం కొండ వాలులో, ఆశ్రమానికి తూర్పు భాగాన ఉన్న పాండవ తీర్థానికి చేరుకున్నాము. భగవాన్ అక్కడ ఇంతకు మునుపు కొన్ని సందర్భాలలో స్నానం చేసేవారు. భగవాన్ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రాలను గురించి వివరించినది అంత బాగా అవగాహన చేసుకున్నానని చెప్పను కాని, భగవాన్‌తో ఆ కొన్ని గంటల సాన్నిధ్యాన్ని, ఏకాంతతను, ఆధ్యాత్మిక చైతన్యపు కాంతిని నేను బాగా ఆస్వాదించగలిగాను. అది చాలు అనిపించింది.

నేను భగవాన్ దగ్గరికి రాకమునుపే తైత్తిరీయ ఉపనిషత్ లోని మూడు భాగాలను, (శిక్షావల్లి, ఆనంద వల్లి, భృగువల్లి) కంఠస్థం

చేశాను. ఈ ఉపనిషత్తును ఈ నాటికి కూడా ఆశ్రమము నందు, భగవాన్ ఎదుట పారాయణ చేస్తారు. నేను భగవాన్‌తో, ఈ ఉపనిషత్ యొక్క ప్రాముఖ్యతను తెలుసుకోవాలన్న ఉత్సుకతను వ్యక్తం చేశాను. అప్పుడు భగవాన్ నన్ను అరుణాచల కొండ భాగంలోని చూతగుహలో నివాసముంటున్న, ప్రాచుర్యంలో నాయన అని పేరు కలిగిన గణపతి ముని గారి వద్దకు వెళ్ళమని సూచించారు. ఒకప్పుడు భగవాన్ విరూపాక్ష గుహలో నివాసముండే సమయంలో, ఎండాకాలములో ఈ చూతగుహలో కొంత చల్లగా ఉంటుందని, తమ విడిదిని అక్కడకి మార్చేవారు.

ఈ చూతగుహ ఒక పెద్ద మామిడి చెట్టు క్రింద ఉండటం వలన చాలా చల్లగాను మరియు దానికి కొంత ఎత్తులో/పై భాగంలో ఒక జలధార తెల్లటి స్వచ్ఛమైన నీటితో కొండ పై భాగం నుండి జాలువారుతూ ఉండేది. నేను ఆ చూతగుహకు వెళ్ళి, గుహకు వెలుపలి భాగాన కొంతసేపు ఉన్నాను. నేను వెళ్ళిన కొద్ది నిమిష ములలో గణపతి ముని గారు బయటకు వచ్చారు. అక్కడ వారి నివాసం చేత, వాతావరణం అంతా తపో సుగంధంచే పరివ్యాప్తమై ఉన్నది. వారి సమక్షంలో కాసేపు మౌనముగా కూర్చున్న తరువాత నేను తైత్తిరీయ ఉపనిషత్ యందుగల ఒక భాగంలోని “అహం వృక్షస్య రేరివా” అంటే ఈ వృక్షం ఉనికికి మూలకారణం దాని వెనుక నున్న శక్తినే ‘నేను’ అని అన్న ముని త్రిశంకు అనుభవాన్ని వివరించవలసినదిగా కోరాను. నాయన గారి వివరణ, జ్ఞానంతో కూడి ప్రకాశవంతమైన, చాలా తేలికగా మరియు సూటిగా

అర్థమయ్యే విధంగా ఉండటంతో, నేను ఇంక ఎటువంటి సందేహాలు అడగవలసిన అవసరం లేదని నిశ్చయించుకున్నాను. వారి ముఖము నుండి వెలువడే ప్రతి మాట, శాస్త్రం తెలియజేస్తున్న అర్థాన్ని మరియు స్వచ్ఛతను మరింత ఇనుమడింప చేస్తున్నాయి. అంత శాస్త్రజ్ఞానం మరియు తపశ్శక్తి కలిగి ఉన్నప్పటికీ, వారిని దర్శించే ప్రతీ ఒక్కరినీ, భగవాన్‌ను దర్శించటం వలన కలిగే ఒక ప్రత్యేకమైన అనుభవ పూర్వకమైన ఆనందాన్ని చవి చూడవలసినది అని పంపేవారు. అదే విధంగా భగవాన్, వారిని దర్శించేవారిని, శాస్త్ర సమ్మతంగా పూజించేవారికి ఎప్పుడైనా సందేహాలు ఎదురైతే నాయన గారిని దర్శించి వారి సందేహాలను తీర్చుకోమనేవారు. ఎందుకంటే వారికి శాస్త్రం మీద పట్టు ఉన్నది కనుక. అటువంటి అనుబంధం గురువుకు మరియు గొప్ప ప్రాముఖ్యతను పొందిన భక్తుడికి మధ్యన ఉండేది. భగవాన్ కు, గొప్ప శాస్త్ర జ్ఞానం కలిగిన పండితులైనటువంటి నాయనగారి యందుగల ఒక ప్రత్యేకమైన గౌరవంతో కూడిన అభిమానాన్ని మేము ఎన్నో సందర్భాలలో గమనించే వారము. నాయనగారు తమ చిన్నతనం నుండే తపస్సుకు తన జీవితాన్ని అంకితం చేశారు.

******

శ్రీ రమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

స్వామి ముక్తానంద

శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల

స్వామి ముక్తానందులవారు బొంబాయికి దగ్గరలో ఉన్న గణేష్ పురి ఆశ్రమ స్థాపకులు. గొప్ప రమణ భక్తులు కూడా... స్వామి ముక్తానందుల వారు 16 మే 1908వ సంవత్సరంలో జన్మించారు. శ్రీ నిత్యానంద స్వామివారి అగ్ర శిష్యులలో ఒకరైన వీరు, 'సిద్ధ యోగాభ్యాసం' వ్యాప్తి చెందడానికి కారణభూతులయ్యారు. వీరికి తల్లిదండ్రులు ఒసగిన నామధేయము కృష్ణ రాయ్. స్వామి ముక్తానందుల వారు కాశ్మీర్ శైవసిద్ధాంతము, వేదాంతము మరియు కుండలినీ శక్తి వంటి ఎన్నో అంశాలపై గొప్ప గ్రంథాలను రచించి ప్రపంచానికి అందించారు.

ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణను జీవితాంతం కొనసాగిస్తున్న అనేకులైన సాధువులను, స్వాములను, గురువులను మోక్షకాంక్ష ఉన్న ప్రతి మానవుడు దర్శించుకుంటూనే ఉంటాడు. కానీ శ్రీ రమణులు ఆవిష్కరించినట్లు సాధకులకు సత్యాన్ని ఎవ్వరూ సుస్పష్టంగా, సూటిగా చూపలేకపోయారన్నది నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం! అంతే కాకుండా, తమ పాదాల వద్దకు చేరిన ఎందరెందరో భక్తులను, సాధకులను మహర్షి తమ దివ్య వీక్షణంతో తామున్న స్థితిలోనే వారిని కూడా నెలకొల్పారు. ఈ విధంగా శ్రీ రమణులను దర్శించుకుని తరించిన వారిలో స్వామి ముక్తానందుల వారు ఒకరు.

స్వామి ముక్తానందుల వారి మాటలలో శ్రీ రమణుల వైభవాన్ని తిలకిద్దాం...

వేదాంతం ప్రకారం 'ఆత్మ' తప్ప తెలుసుకోవలసినది కానీ, ఎరుగ వలసినది కానీ, వినవలసినది గానీ, చూడవలసినది గానీ ఏదీ లేదని ఎలుగెత్తి చాటిన గొప్ప జ్ఞాన గురువులు శ్రీ రమణ మహర్షుల వారు. ఆరాధించవలసిన దైవమంటూ ఎవరైనా ఉంటే, అది కేవలం ఆత్మ మాత్రమేనని, ఆత్మ యొక్క ఆరాధనను, ఆత్మ ఎఱుకను ప్రప్రథమంగా ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచానికి ఆవిష్కరింప చేసిన వారు శ్రీ రమణ గురువులు. ఇందుమూలముగానే సద్గురు రమణులను 'లోకమహాగురువు'గా కీర్తించి కొనియాడడం జరుగుతోంది.

వారు కేవలం ఒక్క కౌపీనాన్ని మాత్రమే ధరించి ఉన్నప్పటికీ, ఎంతో విలువైన దుస్తులను ధరించే రాకుమారుల కంటే దర్జాగానూ, ఆకర్షవంతంగానూ గోచరించేవారు. మా గురువుగారైన నిత్యానందుల వారు దీనికి కారణం ఎంతో చక్కగా వివరించారు:

"శ్రీ రమణులు వేయి భాస్కరుల కాంతితో మెరిసిపోవటానికి కారణం, వారు దేహాత్మ భావనారహితులుగా ఉండటమే. అంతే కాకుండా వారు గుణాతీతులు మరియు ద్వంద్వాతీతులు కూడా" అని స్వామి నిత్యానందుల వారు శ్రీరమణులను కొనియాడేవారు.

దేహాత్మ భావనారహితులుగా ఉండటం అంటే, శ్రీ రమణులు దేహం కన్నా పై తలంలో ఉండేవారని అర్థం. వారికి దేహానికి సంబంధించిన బాధ కానీ సుఖం కానీ లేనేలేదు. అందుకనే వారి

దేహానికి శస్త్ర చికిత్స చేసినా కూడా, వారికి ఏ విధమైనటువంటి బాధ అనుభవంలోనికి రాలేదు. వారి దేహాతీతమైన స్థితిని చూసి వైద్యులు ఆశ్చర్యచకితులయ్యారు. నిజానికి ఈ దేహాతీతమైన స్థితి మనబోటి సాధారణమైన సాధకులకు, సగటు మానవులకు అందు బాటులో ఉండదని స్వామి ముక్తానందుల వారు అన్నారు.

శ్రీ రమణుల సన్నిధికి వచ్చి చేరిన ప్రతి ముముక్షువుకు, ఏ దాపరికము లేకుండా ఆత్మ పట్ల ధ్యానమగ్నమై ఉండమని ప్రబోధించిన గొప్ప గురువు గారు. ఆత్మసాక్షాత్కారం పొంది, ఆత్మగా వెలుగొందటమే శ్రీ రమణుల బోధలోని ముఖ్యాంశము. సర్వాతీత మైన చైతన్య స్థితిలో సదా ఓలలాడే శ్రీరమణులు పరిపూర్ణ విరాగులు అని, వారి సన్నిధానంలో మూడు రోజులు గడిపే అవకాశం అనుగ్రహింపబడ్డ స్వామి ముక్తానందులవారు గ్రహించారు. శ్రీ రమణుల సన్నిధానానికి వెళ్ళిన ఎటువంటి వారైనా, సర్వదా వారు రమించే సర్వాతీత స్థితిని గ్రహిస్తారు. వారిని సమీపించిన భక్తులలో కొంతమంది శ్రీ రమణులు సిద్ధులనీ, మహా యోగులనీ అభిప్రాయపడితే, మరికొందరు వారు సాక్షాత్ భగవదవతారులని అంటారు. ఆ స్థితి యొక్క దివ్యత్వం వల్లనే, వారి వద్దకు ఎవరు వెళ్లినా శ్రీ రమణులు తమ స్వంతమనే అనుకుంటారు. వారు అందరికీ చెందినవారు... అదే విధంగా అందరూ శ్రీ రమణులకు చెందినవారే.

ఇక మహర్షి ఉపదేశించిన 'ఆత్మ విచార మార్గం' గురించి చెప్పాలంటే, అది సర్వకాల సర్వావస్థల యందు అందరికీ అందుబాటులో ఉండే ఒకానొక గొప్ప సాధన. ఆత్మవిచార మార్గం

అనే సాధనను నిత్యం కొనసాగించటానికి ఏ అడ్డంకులు, అవరోధాలు ఏర్పడవు. ఎందుచేతనంటే 'ఆత్మ' ప్రతి చోటా ఉంటుంది. కొందరికి ఆ బోధ అతి ప్రాచీనంగా అనిపిస్తే, మరికొందరికి అత్యంత ఆధునికంగా అనిపిస్తుంది. ఆధ్యాత్మ ప్రపంచంలో 'మనసు' అనబడే మాయను ఛేదించడానికి ఈ మార్గం ఒక విప్లవాత్మకమైన బోధనగా మరికొందరికి తోచవచ్చు.

"నిజానికి శ్రీ రమణులు బోధించిన ఆత్మ విచార మార్గము, ప్రాచీనము మరియు నవీనము కూడా. అందుకే ప్రపంచానికి ఇంతటి గొప్పదైన మోక్షమార్గాన్ని అందించిన శ్రీ రమణులు గురువులకే గురువైనారు.. అరుణాచల ఋషిగా కీర్తించబడ్డారు!" అని స్వామి ముక్తానందుల వారు తరచూ శ్రీ రమణులను వేనోళ్ళ కీర్తించేవారు. అంతేకాకుండా శ్రీ రమణులను ఆరాధించిన వారికి భక్తి, యోగము, జ్ఞానము అనబడే మూడు సాధనముల వల్ల కలిగే పరమానందము అనుగ్రహింపబడుతుందని స్వామి ముక్తానందుల వారు అన్నారు. స్వామి ముక్తానందుల వారు 1982వ సంవత్సరం అక్టోబర్ రెండవ తేదీన శివైక్యం చెందారు.

ఇలా మహా భక్తులు, మహనీయులు అయిన స్వామి ముక్తానందుల వారి వలె ఎందరెందరో భక్తులు, ముముక్షువులు, సాధకులు మన సద్గురు రమణులను కీర్తిస్తూ, స్తోత్రం చేస్తూ, ఆవిష్కరించిన పద కుసుమములను చదివి, వాటి అంతరార్థాన్ని భావన చేయగలగడం నిజంగా శ్రీ రమణులు మనపై వర్షించే అనుగ్రహానికి చిహ్నము. భక్తులకు ఇది ఒక మహోన్నతమైన ఆశీర్వాదము.

అరుణగిరిపై జ్ఞానజ్యోతి

శ్రీరమణాశ్రమ ప్రచురణ Fragrant Petalsలోని మూడవ వ్యాసానికి స్వేచ్ఛానువాదం

అనువాదకులు: సరోజా ప్రసాద్

(ఈ వ్యాస రచయిత రామవర్మ అప్పన్ తంపురాన్, కొచ్చిన్ రాజ వంశీకుడు. మలయాళంలో ప్రసిద్ధ రచయిత. ఉపనిషత్తులను సైతం క్షుణ్ణంగా అధ్యయనం చేసిన వ్యక్తి. 1930వ దశకంలో భగవాన్ చెంతకు వచ్చారు. భగవాన్ సన్నిధిలో ఆయన ధ్యాన మగ్నుడై కూర్చుండిపోవడంతో, ఒక రోజు భోజనం వేళ కూడా తప్పిపోయిందట.

రమణులంటే ఆయనకు ఎనలేని భక్తి. మలయాళంలో, భగవాన్ చరిత్ర వ్రాసిన శ్రీ అప్పున్ని, తన పుస్తకానికి పరిచయ వాక్యాలు వ్రాయవలసినదిగా శ్రీ తంపురాన్ ను కోరారు. శ్రీ తంపురాన్ వ్రాసిన పరిచయ వ్యాసాన్ని, భగవాన్ ఎంతో మెచ్చుకున్నారు. ఇది అనేక భాషలలోకి అనువాదమైంది కూడా. ఈ వ్యాసం లోని, కొన్ని భాగాలు, ఇక్కడ అందిస్తున్నాము).

మనస్సుకుండే శక్తియుక్తులు అపారం. ఒక్కోసారి ఉత్సాహ ఉద్వేగాలతో పైకెగస్తుంది. మరోసారి నిశ్చలంగా నిలుస్తుంది. అదే విధంగా, దేన్నైనా కట్టడి చేస్తుంది. దాని శక్తికి హద్దులు లేవు. సుఖదుఃఖాలకైనా, ఆనందానుభవానికైనా, మోక్షానికైనా కారణం మనస్సే. నిరంతరం మారిపోయే మనస్సు నిజస్థితిని అర్థం చేసుకుంటే, జాగ్రదావస్థగా భావించే కాల్పనిక స్వప్నం తాలూకు

అసలు స్వభావం మనకు బోధపడుతుంది. 'సంసారం' అనేది మనస్సు చేసే మాయ అని గ్రహించగలిగితే, జనన మరణ చక్రం గురించిన రహస్యం మనకు తేట తెల్లమవుతుంది. మనస్సు తాలూకు ఈ మూలస్వభావాన్ని, ఎన్నో శాస్త్రాలు నిర్వచించాయి, నిర్ధారించాయి. కేవలం అనుభవం ద్వారా మాత్రమే, ఈ సత్యాన్ని అవగతం చేసుకోగలం.

దుఃఖాన్ని దూరం చేసుకొని, సంతోషంగా ఉండాలనే ప్రతి ఒక్కరూ కోరుకుంటారు. అందుకోసం ఎంతైనా శ్రమిస్తారు. మనస్సు స్థితి గతులను శోధించే తత్త్వవేత్తలైనా ఇందుకు మినహాయింపు కారు. అయితే, మనస్సు నిజరూపం కోసం అన్వేషించవలసినది మనలోపలే కాని ఇతరులలో కాదని, మన సుఖదుఃఖాలకు కారణం మనలోనే ఉన్నదని తెలిసినవారు అరుదు. కొద్దిమంది మాత్రమే ఆత్మ విచారణ చేస్తారనుకొంటే, వారిలో ఆత్మ సాక్షాత్కారం పొందిన వారిని వేళ్ళమీద లెక్కించవచ్చు.

శ్రీ కృష్ణ పరమాత్మ జ్ఞాన విజ్ఞాన యోగంలో చెప్పినట్లు, తనను తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించే అనేకమంది సిద్ధులలో, ఏ ఒక్కరికో మాత్రమే ఆ పరమాత్మ స్వరూపం తెలియవస్తుంది. అది అక్షర సత్యం.

స్వరూప జ్ఞానం పొందే మార్గం సులభసాధ్యం కాదు - బహు కష్టతరం. అసామాన్య శక్తులను సాధించిన సిద్ధ పురుషులు సైతం, ఈ జ్ఞానం పొందారని చెప్పజాలము. ఇంతటి దుస్సాధ్యమైన ఆత్మ సాక్షాత్కారం పొందిన జ్ఞానిని కొనియాడతరమా?

మహర్షికి, ఈ ఆత్మ సాక్షాత్కారం హఠాత్తుగా అనుభవమైంది. స్వరూప జ్ఞానం మెరుపులా ప్రకాశించింది. కర్మ పరిపక్వమయ్యే సరికి, 'నేనెవరు?' అన్న ఆత్మ విచారణకు సమాధానం లభించింది. అరుణాచలేశ్వరుడి పవిత్ర నామం యాదృచ్ఛికంగా వారి చెవిన పడటం, దరిమిలా వారికి కలిగిన మరణానుభవం - ఇవి సందర్భ వశాత్తు జరిగిన సంఘటనల్లా కనిపించినా, అవి రమణుల ఆత్మసాక్షాత్కారానికి దోహదం చేశాయనడంలో సందేహం లేదు.

వారికి ఎటువంటి కఠోర తపస్సు చేయవలసిన అవసరం రాలేదు. సంసార చక్రం నుండి విడివడి, శుద్ధ స్వరూప దర్శనం పొందడానికి వారు ఎటువంటి ప్రయాసపడలేదు. సర్వాంతర్యామి అయిన ఆ పరమేశ్వరుడే, రమణులను ఆ శుద్ధ చైతన్యం యొక్క కేంద్రంలో ప్రతిష్ఠించాడని చెప్పవచ్చు. ఈ స్వరూప జ్ఞానం కలిగిన వెంటనే కనులు తెరచిన రమణులకు, ఈ చరాచర ప్రపంచమంతా ఆ పరంజ్యోతి ప్రకాశంతో నిండినట్లు అనిపించింది. ఆ విధంగా, క్షణ మాత్రాన ఆత్మ స్వరూపం తెలుసుకొని బంధ ముక్తులైన రమణులకు ఏకాంత జీవనం, అసంగత్వం, ఆత్మ విచారణ, సత్యాన్వేషణ - ఇలాంటి ప్రక్రియలన్నీ కేవలం చేదోడుగా మిగిలాయి.

తుఫానులు వచ్చినా, సముద్రాలు ఉవ్వెత్తున పొంగినా, భూకంపాలే సంభవించినా, అరుణగిరిపై వేళ్లూనుకొన్న జ్ఞాన వృక్షం మాత్రం, ఏ మార్పు లేకుండా, నిశ్చలంగా నిలిచి ఉంటుంది. జీవన యాత్రలో అలసిన పాంథులనేకులు ఈ తరుచ్ఛాయలో విశ్రమించి

సేదతీరుతారు. ఈ తరు శాఖలపై నుండి, భక్తుల వంటి పక్షులు అనేకం తన్మయ గీతాలను వినిపిస్తాయి. పరమానందభరితమైన లోకం అంటే ఇదే కదా!

గమ్యం ఒకటే గాని, దృక్పథాలు అనేకం. లక్ష్యం ఒకటే గాని, అక్కడికి దారి తీసే మార్గాలు అనేకం. లక్ష్యాన్ని చూసే కనులకు చూపుండదు. మార్గం మొత్తం అంధకారబంధురం. జ్ఞానులు నడచిన ఆ దారులు, ఎటు వెళతాయో ఎవరికీ తెలియదు. కష్టం ఏమిటో, సుఖం ఏమిటో, ధర్మం ఏమిటో, అధర్మం ఏమిటో, కర్మ ఏమిటో, అకర్మ అంటే ఏమిటో పరిశోధించి తెలుసుకున్నాక మన జీవితాలను ధర్మబద్ధంగా తీర్చిదిద్దుకోవడం కష్టతరమే. మాయజాలంలో చిక్కుకోకుండా, ఒక్క అడుగు ముందుకు వెయ్యడం కూడా సామాన్యులకు సాధ్యం కాదు. పాంచభౌతికమైన ఈ శరీరం, సకల రోగాలకు ఆలవాలం. మనస్సు చూస్తే చంచలం. బుద్ధి ఏమో పరిమితం. ముందు విషంవలె కనిపించేది, చివరికి అమృతం అని తెలుస్తుంది. విభిన్న దృక్పథాలలో అనేకంగా తోచే సత్యం ‘‘ఏకమే’’ అని గ్రహిస్తాము.

బహుశః ఈ కారణం వల్లనే కావచ్చు, భగవాన్ బోధలలో, స్వరూప జ్ఞానం పొందే మార్గం కంటే, ఆ జ్ఞానమేమిటో వివరించ డానికే ప్రాధాన్యం ఇవ్వడం చూస్తాము. కోరికలు, నిర్మోహత్వం రెండూ, రెండు భిన్న ధృవాలు. బంధాల నుండి ముక్తి ఎలా లభిస్తుంది? భక్తి శ్రద్ధలతో సత్యాన్వేషణ చేసే ముముక్షువులు, భగవాన్ ఉపదేశాలు అందుకోవడానికి అర్హులు. స్వానుభవం

ద్వారానే తప్ప, పాండిత్యం ద్వారా ఆత్మ సాక్షాత్కారం లభించడం కల్ల.

భగవాన్‌ను శరణుజొచ్చిన అభాగ్యుల ఆర్తి, జిజ్ఞాసువుల సందేహాలు, వారిని పరీక్షింప వచ్చిన సంశయాళువుల అవిశ్వాసం, వారిని సందర్శించ వచ్చిన గొప్పవారి గర్వం - ఇవన్నీ వారి సన్నిధి జొచ్చినంత మాత్రాన పటాపంచలవుతాయి. ఆ పుణ్యధామంలో అడుగిడినంత మాత్రాన మనస్సు శాంతిమయమవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక పారవశ్యానికి లోనవుతుంది. స్వరూపజ్ఞానమనే పరమానందం అనుభవానికి వస్తుంది. జ్ఞాన స్వరూపమైన దక్షిణామూర్తి దివ్యానుగ్రహం, మహర్షుల ద్వారా నాబోటి అల్పులైన భక్తులపై సైతం ప్రసరిస్తుంది. అటువంటి జ్ఞాన సంపన్నుల కథామృతం గ్రోలాలని ఎవరు మాత్రం కోరుకోరు?

ప్రాపంచిక బంధాలలో, అహంకార పూరితమైన అనుబంధాల సుడిగుండంలో చిక్కుకొని, అంధ వ్యామోహమనే బురదలో కొట్టు మిట్టాడుతున్న వారికి మాత్రమే కాక, ముముక్షువులకు, ముక్త జీవులకు సైతం, భగవాన్ సంకీర్తనం ఆనందదాయకము, ప్రయోజనకరము కూడా. అటువంటి మహాజ్ఞాని సమకాలికులుగా జీవించడం మనం చేసుకొన్న పుణ్యం. వారి సన్నిధికి నోచుకున్న భక్తులు భాగ్యశీలురు.

మహర్షి జీవితం ఒక వ్యక్తి జీవితం కాదు. విశ్వ చైతన్యం యొక్క దివ్య ప్రకాశం. ఒక భౌతిక దేహం చేసిన పలు కర్మల బాహ్య వ్యక్తీకరణ కాదు, అంతరంగంలోని దివ్యాత్మ సాక్షాత్కారమే.

******

శ్రీ రమణ యోగ సూత్రాలు (కృష్ణభిక్షు వివరణ సహితము)

1. ఆత్మ నిష్ఠో భవ "తను" లో స్థిరపడుము.

"తాను" అనగా జాగ్రతలో గాని స్వప్నములోగాని సమాధి దశలు రెంటిలో గాని తనకన్న వేరే తోచని మూల వస్తువు. నిద్రా కాలములో ఆ వస్తువును తమస్సావరించి యున్నందున ఏదియు గోచరించదు. ఆ "తాను"లో స్థిరపడుము. అనగా, మరల బయటికి రానట్లు. ఈ సూత్రవాక్యము, సాధన యొక్క ప్రయోజనమును ఫలమునుగూడ నిర్ణయించుచున్నది. ఈ సూత్రము చేత దేవతా, వైకుంఠాది సూక్ష్మలోక, దివ్యశక్త్యాదిక ప్రాప్తులన్నియు పరిహరింప బడుచున్నవి.

2. హృది విశ - హృదయములో ప్రవేశింపుము.

ఆత్మనిష్ఠుడగుటకు మార్గములుపదేశింపబడుచున్నవి. అన్నిటికి మొత్తముగా ప్రయోజనము ఒకటే, హృదయ ప్రవేశము. హృదయ ప్రవేశ మాత్మనిష్ఠకు మొదటి మెట్టు. 'హృత్' అనగా అన్నిటిని అపహరించునది, అనగా అన్నియు దేనిలో లయము పొందునో అది. అన్నియును మనకు తలపుల మూలముననే తెలియుచున్నవి. ఈ తలపులే మనకు ప్రపంచము. ఈ తలపులు ఎక్కడుండిపోవునో అది హృత్. మనసు, ఇంద్రియములు, ప్రపంచము, ఏమియు తోచనపుడు చీకటిగానే ఉండునుకదా!

పై నిర్వచనమును బట్టి 'హృత్' అనగా రక్తమును ప్రసారము చేయు హృదయము కాదనియు, భాగవతమున చెప్పిన అనాహత చక్రముగాదనియు, ఆజ్ఞాచక్రముగాదనియు, సహస్రారము కూడ కాదనియు తేలుచున్నది.

హృదయమనగా అవయవము కానందున దానికి చోటు చెప్పుటకు వీలు లేదు. కాని ఉపాధిలో అనగా శరీరములో వక్షః స్థలమున కుడి భాగమున మొదట 'చిత్' స్ఫురించుచున్నదని భగవానులు చెప్పినారు. ఇంతకును ప్రధానాంశము తలపులు ఎక్కడుండవో అది 'హృత్' అని; దానిలో ప్రవేశింపవలెను. అప్పుడు అక్కడ ఏమియు గోచరించదు. శూన్యముగా, చీకటిగా తోచును.

3. పవన చలన రోధాత్ - ప్రవేశించుటకు మార్గము గాలి (ఊపిరి) కదలిక లేకుండునట్లు చేయుట.

ఈ కదలిక లేకుండ పోయిన యెడల మనస్సు కూడా లేకుండ పోవునని భగవాన్ చెప్పినారు. ''ప్రాణరోధనాత్ లీయతే మనః'' - కుంభక స్థితియందు ప్రాణము లీనమగుటచే, ఊపిరి రాకపోకలు లేనందున తలంపులునూ ఉండవు.

4. సతత ప్రత్య వేక్షణాత్ - ఎప్పుడును ఊపిరి చూచుట వలన.

ఊపిరిని కదలిక లేకుండునట్లు చేయు నుపాయమును దీనిలో చెప్పుచున్నారు. ఊపిరి కదలికను చూచుట చేతనే దాని వేగమును, దానితో పాటు తలంపుల వేగమును, తగ్గిపోవును. ప్రత్యవేక్షణమనగా ఆ కదలికను చూచుటయే. ఎప్పుడును ఊపిరి కదలికను చూచుచుండిన యెడల ఆ కదలిక నిలిచిపోవును.

''కుంభకం సిద్ధ్యతి హ్యేవం'' - కుంభకము సిద్ధించును. మనస్సు కూడ నిలిచిపోవును. ఆ స్థితిలో ప్రపంచము స్ఫురింపదు. చీకటిగనుండును. దీనినే బౌద్ధులు శూన్యమనిరి. శూన్యమనగా ఆత్మ నిష్ఠ కాదు. అదియే యిది అని వాదించుటకు మూలము అనుభవశూన్యతయే!

5. మనసా స్వం చిన్వతా - మనస్సు చేత తన్ను వెదకుచు

ఇంకొక ఉపాయమును చెప్పుచున్నారు. ‘‘మనస్సుచేత తన్ను తా వెదకుట.’’ దీనిలో రెండు మార్గములు ఉన్నవి.

(1) తలపులకు ఆధారమైన ‘‘నే నెవడను’’ అని వెదకుట. వృత్తి రాగానే ‘‘ఎవరికి వచ్చినది’’ అని ప్రశ్నించిన ‘‘నాకు’’ అని బదులు వచ్చును... ‘‘నేను ఎవరు’’ ప్రశ్నించిన, ఏమియు గోచరించదు. ఆ గోచరింపని స్థితిలోనే మరు తలంపు వచ్చు వరకు నిలిచి పోవుట కుంభకమే. కుంభకములో సిద్ధించిన వృత్తి శూన్యతయే ‘‘నేను ఎవడను?’’ అను ప్రశ్నకును ఉత్తరముగా వచ్చును.

(2) రెండవ మార్గము - ఏ తలంపు వచ్చినను, ‘‘ఎందుండి వచ్చినది? దానికి మూలమేమి?’’ అని దాని మూలమును వెదకుటయే. ఆ వెదికి నపుడును ఏమియు గోచరింపని వృత్తి శూన్యతయే మిగులును.

‘‘స్వం’’ అనగా ‘‘ఆత్మను’’ గాదు. ‘నేను’ వృత్తియే. దానికే అహంకారము, జీవుడు, అని పేరు. దాని గూర్చిన అన్వేషణమే రమణుని ఉపదేశము. ఈ అన్వేషణ ఫలము మొదట ఈ ‘‘నేను’’ అను వృత్తి పోవుట. ఈ వృత్తి పోయినగాని శూన్యముగాని, తరువాత అనుభవితమగు ఆత్మానుభవముగాని రాదు. మనసా అనగా: కొందరు ఈ ఆత్మాన్వేషణము మనోవ్యాపారము కాదని చెప్పు చున్నారు. పై వివరణముచే అది కేవలము మనోవ్యాపార మనియే తెలియుచున్నది. ఏ ఉపాసనా మార్గమునకును మనకున్న ఉపకరణము మనస్సే. ఇది శంకరుని పద్ధతి ప్రకారము ప్రతి తలంపును ‘నేతి’ అని త్యజించుట కాదు. తలపును పెట్టుకొనియే దాని మూలమును విచారించుట. *(సశేషం)*

Self-Awareness

Dr K Subrahmanian

No sage or saint has ever declared that human beings will live without facing problems. As long as we are human beings, we will have problems. Meditation, *dhyana*, *japa* and *puja* will give us the strength to face our problems, but not always overcome them. During our waking hours, though we are aware of what is happening around us, we are only partially and not fully aware of what is happening, and therefore, our responses are rather mechanical. When the responses are mechanical, we give the impression that we are not interested in the other person, and that creates problems. When a person asks us why we said a particular thing, very often, our response is, "I am sorry! I don't know why I said what I did." Since we are not fully conscious of what we say, we regret something or the other we have said on a daily basis.

The difference between a *jnani* and people like us is that a *jnani* is self-aware; in other words, he is aware of everything that is happening. Every second, he is conscious of everything that he does, and there is nothing mechanical in what he says or does. We, on the other hand, are preoccupied mostly with ourselves, and are therefore, conscious of and interested in only a few things. So, when we confront a problem, the immediate response of the mind is, "How am I going to solve the problem?" We worry about the problem, and then apply, at most times, only a part of our mind to solve it. The entire mind is seldom

devoted to the problem; one part is applied to the solving of the problem, while the other is worried about the success or failure of the solution we arrive at. We know from experience that sometimes when we attack a problem, we lose ourselves in solving it. Later on, we realise that we were not conscious of the working of the mind. Once the problem is solved, we suddenly become conscious of the mind and the world around us.

When we are thinking of a solution to a psychological or a mathematical problem, we think of all the possibilities, and suddenly we see a kind of flash and a solution to the problem. We see both the flash and the solution simultaneously, and we think it is the result of the operation of the mind. Einstein, who had thought about mass and energy for several years, came up with his famous formulae - $e = mc^2$. Most of us think that as a scientist, he must have arrived at it step by step – in a logical fashion. This, however, was not the case. Einstein himself has said that the formula flashed across his mind as he was pushing his baby in a pram. He then rushed home and shut himself up in a room for six days in order to prove his theory. The same thing happens to all poets and artists. A particular line starts repeating itself in their head, and when they begin to work on it, the other lines gush out. It is a spontaneous overflow. It is not a conscious act of creation; it does not come in the form of line one or two. It just pours. This happened in the case of Bhagavan also.

karunayalennai aanda nee enakkun

These words kept ringing in his mind; he thought that maybe he should compose a verse. He composed a verse every day, and finally he ended by writing eleven verses. This is the true genius of all poets and *jnanis.*

Psychologists say that if you have been wrestling with a problem for a long time, then it is best for you to put it aside for a while. You should put your mind to rest and sleep over the problem. When you have a good night's sleep, you allow the subconscious mind to take over. Some of you might have experienced this personally. When you have worked on a problem for a long time, and you have been unable to find a solution to it, what do you do? You go to sleep, and sometimes, the next morning you miraculously find a solution. In fact, I know one or two people who got a solution to a mathematical problem in their dream. That is, they wrestled with the problem during the day, and then they went to sleep. It varies from person to person on how we allow the subconscious mind to take over.

Bhagavan says, that as individuals, the awareness we all experience on a daily basis is only partial awareness. When there is self-awareness, our responses are not automatic. In this state, we not only understand that we have a problem, but we are also totally aware of the dimensions of the problem. When we are totally aware of the problem, then there is, in fact, no problem. For example, when we are aware that we are angry, we immediately cease to be angry. It is only when we are not aware that we are angry, do we continue to be angry. The moment we are aware

that we are greedy, we cease to be greedy. Imagine a state when we are aware of everything – then, in that state, we are aware of everything in this world; there is no fragmentation, and we become everything. In that state, whatever we do, we do it consciously. We all have had this experience. When a subordinate, in spite of our telling him, does something wrong repeatedly, as the boss, we feel that we have to set him right. If we are self-aware at that time, we pretend to get angry with him, even though there is no anger in our heart. We do it because we feel that something has to be done to help him. We do such things with our children too.

Sri Ramakrishna told a story about a snake that bit a number of people. A *sanyasi* told the snake that it should not harm people. The snake listened to his advice, and stopped biting people; seeing that the snake was no longer dangerous, people started throwing stones at it, injuring it. The next time the *sanyasi* passed by, he found that the snake was badly hurt, almost dying. When the *sanyasi* asked the snake what had happened, it told him that it was the result of following his advice. The *sanyasi* said, "I told you not to bite anyone. I never asked you not to hiss!" We do this all the time in life; even when we are not angry, we pretend to be angry because *loke vihara Raghava.*

Once, the *sarvadhikari* forgot to distribute the *dhothis* that had been sent for *Jayanthi* day. When this matter was reported to Bhagavan, much to everyone's surprise, Bhagavan raised his voice. Everyone was astonished because Bhagavan seldom raised his voice. The very next

second, however, Bhagavan talked as if nothing had happened. Now, this is the difference between Bhagavan and us. Our faces would have been flushed; everyone would have been worried about the situation – at least for half an hour. In the case of Bhagavan, the anger was there for a few seconds, and after that, there was no trace of it.

At the highest level, the moment I accept myself as I am, with all my limitations, both intellectually and emotionally, there is fullness. For example, I may not be able to accept myself because I am not interested in spiritual matters, and therefore, I have problems. The moment I accept that I am full of hatred, I cease to be full of hatred. At the highest level, when there is total awareness, there is no label of any kind. That is why we say,

jnana vargjita ajnana hina chit
jnanamasti kim, jnatumantaram

Bhagavan says that when there is self-knowledge, there is no need of knowledge of any other kind. When you are not aware of yourself, all your knowledge is partial knowledge. In sleep, there is total freedom; there is nothing else other than you. You see yourself in others, and others in you. In that state, there is no seer and there is no seen; there is only seeing. When there is only seeing, then of course, there is no subject or object. That is the state which one has to experience. Bhagavan says that as we progress in our *sadhana*, there will be greater and greater awareness.

Sometime in 1958 or 1960, two psychologists in Japan did a study on the effect of meditation on individuals. The scientists conducted experiments on two groups of people – those who meditated, and those who didn't. One group comprised Zen Buddhists who had meditated for a number of years. Each person in the group was asked to enter a room and remain there for ten to fifteen minutes. A number of gadgets were attached to these people; scientists discovered that the group that did not mediate, was not aware of the ticking of the clock in the room. Those who meditated were conscious of every tick; if there were twenty ticks, they were conscious of all the twenty ticks. They listened to the twenty ticks, and what is more, the intensity with which they listened to the last tick was the same as the intensity with which they listened to the first tick. The conclusion was that those who meditate have greater awareness than those who do not. The study made no mention of the spiritual aspect as they believed it was something that was not measurable. They argued that all children should be taught meditation, so that they have greater awareness of the things going on around them. This is one of the reasons why meditation is a compulsory course for Air Force academics in the US. Bhagavan has said that when there is partial awareness, we may be restless, seeking something or the other; when there is self-awareness, there will not be any seeking, whatsoever, because there won't be anybody there to seek.

(Talk 47)

******

Ashtavakra Gita 27
The Dissolution of the Ego

V Krithivasan

In this chapter, Ashtavakra talks about the dissolution of the ego, which results in the merger of the individual Self with the Universal Self. Ashtavakra uses the Sanskrit word *laya* to mean dissolution, rather than temporary subsidence.

न ते सङ्गोऽस्ति केनापि किं शुद्धः व्यक्तुमिच्छसि ।

सङ्घातविलयं कुर्वन्नेवमेव लयं व्रज ।।

Ashtavakra Uvacha:

Na te sangosti kenaapi kim shuddhah tyaktumicchasi

Sanghaatavilayam kurvannevameva layam vraja (5-1)

Word Meaning

Nate: not for you; *sangosti*: contact exists; *kenaapi*: with anything at all; *kim*: what; *shuddhah*: pure; *tyaktumicchasi*: you wish to renounce; *sanghaatavilayam*: dissolution of the complex (of body and mind); *kurvan*: effecting; e*vameva*: in this manner alone; *layam vraja*: attain the state of dissolution (merger with Brahman).

Verse Meaning

Ashtavakra says: You are free from contact with anything, whatsoever. Therefore, being pure, what do you want to renounce? Destroy the body-mind complex, and in this manner enter into the state of merger with *Brahman*.

Contact with external world of objects or internal world of thoughts gives rise to 'objective Consciousness', and

is contrary to the perfectly subjective, non-dual natural state of the Self. This is an 'impure' state of existence as per *advaitic* experience. One can renounce only what one is attached to. Pointing out that a *jnani* is always in the pure state of Absolute Consciousness, Ashtavakra says that there is no renunciation for a *jnani.* What will he renounce as he is really not attached to anything? The state of *sannyasa* is natural to a *jnani*. When identification with the body-mind complex ceases, which is referred to as *sanghaatavilayam* by Ashtavakra, the ego dissolves, and what remains is the perfectly non-dual, Universal Self.

Here is an interesting extract from *Talks with Ramana Maharshi*:

D: How is that Self to be known or realised?

M: Transcend the present plane of relativity. A separate being (Self) appears to know something apart from itself (non-Self). That is, the subject is aware of the object. The seer is *drik*; the seen is *drisya*. There must be a unity underlying these two, which arises as 'ego'. This ego is of the nature of *chit* (intelligence); *achit* (insentient object) is only negation of *chit*. Therefore, the underlying essence is akin to the subject and not the object. Seeking the *drik*, until all *drisya* disappears, the *drik* will become subtler and subtler until the absolute *drik* alone survives. This process is called *drisya vilaya*(the disappearance of the objective world).

D: Why should the objects, *drisya*, be eliminated? Cannot the Truth be realised even keeping the object as it is?

M: No. Elimination of *drisya* means elimination of separate identities of the subject and object. The object is

unreal. All *drisya* (including ego) is the object. Eliminating the unreal, the Reality survives. When a rope is mistaken for a snake, it is enough to remove the erroneous perception of the snake for the truth to be revealed. Without such elimination, the truth will not dawn.

D: When and how is the disappearance of the objective world (*drisya vilaya*) to be effected?

M: It is complete when the relative subject, namely the mind, is eliminated. The mind is the creator of the subject and the object, and is the cause of the dualistic idea. Therefore, it is the cause of the wrong notion of limited Self and the misery consequent on such erroneous idea.

(Talk No: 25)

Sanghaatavilayam, the term used by Ashtavakra, is in its essence, *drisyavilayam*, the term referred to by Bhagavan in the above Talk.

Each of the four verses in this chapter reveals a great truth. This verse teaches that *Atma* is *asanga***,** that is, the Self has no relationship with anything at all.

उदेति भवतो विश्वं वारिधेरिव बुद्बुदः ।

इति ज्ञात्वा एकमात्मानम् एवमेव लयं व्रज ।।

Udeti bhavato vishvam vaaridheriva budbudah

Iti jnatvaikam atmaanam evameva layam vraja (5-2)

Word Meaning

udeti: rises; *bhavato*: from you; *vishvam*: this universe; *vaaridheriva*: as from the ocean; *budbudah*: bubbles; *iti jnatvaa:* knowing thus; ekam *atmaanam*: the One Self; *evam*: in this way; *layam vraja*: merge with it.

Verse Meaning

This Universe rises from you like bubbles rising from the sea. Thus, know the Self to be One and merge in it in this manner.

Water alone is the substance in the sea; bubbles rising out of it are in essence only water. The name and form of the bubble apparently make the bubble different from the sea, but it is one with the sea. Similarly, *Atman* alone is the substance behind the Universe. The names and forms of the variety of objects seen are mere superimpositions. This Knowledge of Oneness of the Self should make one discard all differences and merge in It.

Bhagavan says, "Unbroken 'I-I' is the ocean infinite, the ego, 'I' thought, remains only a bubble on it and is called *jiva*, i.e., individual soul. The bubble too is water; when it bursts it mixes with the ocean. When it remains a bubble, it is still a part of the ocean. Ignorant of this simple truth, innumerable methods under different denominations, such as *yoga*, *bhakti*, *karma*, each again with many modifications, are being taught with great skill and in intricate detail only to entice the seekers and confuse their minds. So also are the religions and sects and dogmas. What are they all for? Only for knowing the Self. They are aids and practices required for knowing the Self."

(Talk No. 92)

The truth being taught in this verse is: There is nothing apart from the One Self; the Universe that appears to be real, derives its reality from the Self, and is sustained by It. The essence of the Universe is only the Self.

*****

Feroza Taleyarkhan - A Devout Parsi Devotee

Sneha Choudhury

Feroza Taleyarkhan hailed from a prominent Parsi family in Bombay. She was well-educated and had a deep interest in spirituality from a young age. Her search to find a greater meaning to life prompted her to travel to many places in order to seek the company of saints and sages. Prominent amongst the saints who influenced her life were Babajan, a mystic, and Harilal Baba, a *siddha*. Living in their midst for some time, she was blessed to receive their love and guidance.

Feroza Taleyarkhan was also greatly impressed by the kindness and love of Gandhiji and Kasturba. She spent a lot of time with them; however, her interest was in spiritual life and not in politics. Later, in the course of her wanderings, she visited Bodh Gaya. Here she spent ten long years in *sadhana* and had wonderful spiritual experiences. Although the years in Bodh Gaya were fulfilling, she felt incomplete in her quest as she was looking for someone who would show her God.

One day, Feroza Taleyarkhan heard about Bhagavan Ramana Maharshi. The moment she saw his photograph, the beauty of the glowing face captivated her. At this time, she was planning,with the help of another saint (Swami Yogendra), to start an *ashram* for women. Having finalized the plans, she decided to visit Bhagavan, and seek his blessings for this venture. She stayed for four days in the *ashram*. She showed Bhagavan the plans of the building

and the prospectus, and sought his blessings. Bhagavan, in his characteristic manner, did not say anything; he never expressed approval or disapproval when devotees informed him of their plans.

Feroza Taleyarkhan left for Bombay assuming that she had Bhagavan's blessings. When the project did not take off, she became angry with him. She went back to Tiruvannamalai to confront him, but when she was face to face with him, could not say anything. As she was sitting in his presence, a lady came to the *ashram* and told Bhagavan that she was working hard to collect money to help people in distress, and asked him whether that was not a good thing to do! Bhagavan took a book from the bookshelf and showed her a passage to read. Looking at Feroza Taleyarkhan, he said, "It's for you too." She read the passage, "A frail woman who has the peace of God can do more to help a country or mankind than all the intellectuals put together." At that moment, Feroza Taleyarkhan realised that Bhagavan had indeed blessed her; it was because of his grace that the project had been shelved. She saw the folly of helping others without strengthening herself first.

This incident proved to be the turning point in Feroza Taleyarkhan's life. She had no words to convey how Bhagavan had won her over her so completely. Prostrating before him, she decided to dedicate her life to serving him. Bhagavan represented love in all its plenitude, grace and majesty. Her devotion and surrender to Sri Bhagavan were complete. She built for herself a small house in

Tiruvannamalai and settled down to revel in the glory of Bhagavan's presence. Her dedication to Bhagavan was unwavering. She spent considerable time at the *ashram*, immersing herself in meditation, self-inquiry, and guiding the new devotees who came to Ramana's fold. Her joy at meeting her *guru*, and the transformative effect of being in his presence brought many Parsi devotees and members of the elite and royal households into Bhagavan's fold.

Feroza Taleyarkhan used her connections with her wealthy and titled friends and Parsi community members to raise funds for the construction of the buildings in Ramanasramam. Since Bhagavan was born in Tiruchuzhi, and had the 'death experience' in Madurai, she helped the *ashram* to acquire both, 'Sri Sundara Mandiram' in Tiruchuzhi and 'Sri Ramana Mandiram' in Madurai.These places are now pilgrim centres for Bhagavan's devotees. She raised funds for the construction of the Matrubhuteshwara temple (Mother's shrine) with the help of other devotees. She also assisted the *sarvadhikari* with administrative matters.

Feroza Taleyarkhan is best known for her involvement in the renovation of the Patala lingam. It was through Bhagavan's abundant grace that she could raise the funds required for the renovation, and also have it inaugurated by no less than the Governor General of India, Shri C. Rajagopalachari. She personally supervised the renovation, and made all the arrangements for its grand opening. All the stations from Tiruvannamalai to Madras were white washed upon her insistence, and so too the houses lining

the streets to the temple. The entire town was gaily decorated and brightly lit; the temple was spruced up and the tanks cleaned; the town administration was geared to receive Rajaji and other dignitaries for the grand opening. The story of the inauguration was covered by newspapers because of the presence of Rajaji.

Bhagavan always insisted that nothing should be wasted. He used to demonstrate how one could be frugal and re-use what had been discarded as waste. No job was small or menial for him. In the *ashram,* coconut shells were used as firewood, and the ash gathered, as toothpowder. At times, the Maharshi would shape coconut shells into ladles after removing the strands of fibre from the surface, and polishing the shell till it was smooth and shining. Bhagavan used to do all this very passionately, like a hobby.

One day Feroza Taleyarkhan saw Bhagavan at work with two coconut shells, which he transformed into beautiful cups. It took him three or four days to polish these cups to his satisfaction. One of the cups was bigger than the other. Watching him, Feroza Taleyarkhan wished that he would give them to her. Reading her mind, he gave her the smaller of the two cups. Looking at her expression, and guessing that she wanted the other one too, he gave her the other one as well. Those cups were her most prized possessions, and she never tired of showing them to all her friends as the handiwork of Bhagavan, for whom all work was sacred.

In the year 1949, a small tumour was detected on Bhagavan's left arm. It was diagnosed as sarcoma, a type of cancer. The devotees decided that the cancerous growth needed to be removed surgically. At that time, Feroza Taleyarkhan presented two cushions to Bhagavan so that he could rest his arm on it. Post-surgery, when he was resting his arm on it, the wound opened, and the cushions were soon soaked in blood. The attendants gave her the two blood-soaked cushions as Bhagavan's gift to her in Bhagavan's presence. She preserved them as a precious relic.

After Bhagavan's *Mahanirvana*, Feroze Taleyarkhan helped the management through troubled times. In the tough times that followed, she was a staunch and loyal defender of the *ashram* and its President. She and Dr. Krishnaswami were members of the original Ashram Committee, and she was also one of the two members on the Board of Trustees appointed by the Ashram President.

In her later years, Feroze Taleyarkhan continued to travel widely, meeting many saints and sages. She passed away on 30.12.1984 at the ripe old age of 92 years to merge at the holy feet of the *sadguru* she adored!

(MP April 1985. Jan 1965. April 1985, Sharanagati – May 2010, Eternal Ocean of Grace Devotees- Book 4)

*****

Yatra – Pilgrimage

S.S. Cohen

"I thought of Thee and was caught in Thy Grace; And like a spider in Thy web didst
Thou Keep me captive to swallow me in Thine own hour."

(*Aksharamanamala* of Sri Maharshi)

The builders had put the finishing touches to my small mud hut in Palakottu garden on April 4, 1936, and although its walls and lime plaster were still wet, I decided to enter it the very next day.

Palakottu is a large garden of about ten acres in area, granted by the Government over eighty years ago to a Vira-Shaiva community for the purpose of growing flowers in it for the big Arunachaleswara temple in the township of Tiruvannamalai. It lies on the Western boundaries of Ramanashram, and has a clean and well-preserved deep tank seasonally fed by the rain water, which falls down the slopes of the sacred Arunachala hill, apart from two or three natural springs in its bottom. Around the huge, century-old trees of this garden, devotees of Sri Ramana Bhagavan since many years had built their small *kutirs*, where at different times lived Paul Brunton, Yogi Ramiah, Sri B.V. Narasimhaswami, the author of *Self-Realisation*, Sri Muruganar Swami, the Tamil poet who filled a bulky tome of songs in praise of Sri Bhagavan, and many others, and where some *sadhakas* still live. In Palakottu, then the only inhabited place within a mile radius from the *ashram*,

I chose for my hut a lonely site to the north-west of the tank, edging the shady foot-path over which Sri Bhagavan used to take his midday walk, so that during its construction he could see the daily progress of the work, and sometimes exchange a few words with the masons, till the 4th of April, when I informed him of my intention to start living immediately in it.

Sri Bhagavan had known of my chronic asthma, and probably thought it foolhardy on my part to live in a place which would take two to three months to dry up. I noticed his hesitation in uttering his usual "yes"; but, being hard-pressed for accommodation, and very reluctant to leave him even for a day, I completed my arrangements for the warming ceremony, known here as *griha-pravesham*, to take place the next day.

On the fifth of April, the invited devotees gathered in my hut, and about noon, the Master himself strolled in, on his way back from his usual walk, and, refusing the special chair I had made ready for him, he squatted like the others on the mat-covered floor. After the ceremony, Bhagavan left. I followed him from a distance, waited till the devotees cleared away and approached him. "Bhagavan," I started, "you have given a home for my body, I now need your Grace to grant the eternal home for my soul, for which I broke all my humanties and came." He stopped in the shade of a tree, gazed silently on the calm water of the tank for a few seconds and replied: "Your firm conviction brought you here; where is the room

for doubt?" Where is the room for doubt indeed! I reflected.

Three years rolled by, and the Master continued to pass daily by my hut. In the beginning, he used to take shelter from the midday sun on my *verandah* for two or three minutes, during which I made myself scarce, in order not to inconvenience him, till one day I foolishly placed a chair for his use on the sly, which made him once for all boycott my *verandah*. Despite his full knowledge of our adoration of him, he was extremely sensitive to the slightest trouble which might ensue from him to us, or, for the matter of that, to anyone: thus, placing a special chair for him, or expecting him everyday at a fixed hour, he interpreted as interfering with my rest– hence, the boycott.

Three years, I said, had passed since that *griha-pravesham* day, years of great soul-searching, of incessant attempts to penetrate the Master's mind, of reflection, study, meditation, and what not; years of extreme efforts to adjust myself to the entirely new conditions of life, of physical and psychical strain. They were admittedly intense years; in fact, so intense, that I then felt that I must quit immediately, and informed the Master accordingly.

"Bhagavan," I said on a day then near my hut, "I feel a strong urge to go on a *yatra* (pilgrimage) to the South – Chidambaram, Srirangam, Rameshwaram ...," but lo! a look on Bhagavan's face struck me forcibly with the thought "*Yatra*! what for? Are you still in doubt?" I instantly remembered his words of long ago: "Where is the room for doubt?" and, as if in reply to a verbal question

from him, I continued: "No, Bhagavan, now I feel that I need a change for some months, which I intend spending in Hindu holy places." He smiled approval and enquired about the date and time of my starting, and whether I had made arrangements for my stay in the various places I was to visit. Extremely touched by his solicitude, I answered that I was going as a *sadhu*, trusting to chance for accommodation.

For three months thereafter, I lay on a mat in Cape Comorin, immensely relieved of the mental tension which the Master's physical form had caused me. In solitude I plunged in reflections on his blissful silence and calm repose. The stillness of his mind haunted me everywhere I went – in the beautiful, gem-like temple of the youthful Virgin Goddess, on the shores of the vast blue ocean around me and the sand dunes, in the fishing villages, and the endless stretches of coconut groves, which ran along the seashore and the interior of the Cape. I felt his influence in the depths of my soul and cried: "O Bhagavan, how mighty you are, and how sublime and all-pervasive is the immaculate purity of your mind! With what tender emotions do we, your disciples, think of your incomparable qualities, your gentleness; your serene, adorable countenance; your cool, refreshing smiles; the sweetness ofthe words that come out of your mouth; the radiance of yourall-embracing love; your equal vision towards one and all, even towards diseased stray animals!"

(*Guru Ramana*- Retrospect-Part 1, SS Cohen)

****

Bhagavan's Favourite Stories: Garuda and the Sparrow

[Bhagavan observed, "people who do good work and have a mind to choose self-enquiry never give up their work, although they feel it to be a burden. As in the case of the sparrow, help comes from somewhere, just as Garuda came to the help of the bird. By God's grace, help comes of its own accord." My Life at Sri Ramanasramam, *Suri Nagamma.]*

A sparrow concerned for the safety of her egg flew with the egg in her beak in search of a safe haven. Flying over the ocean, she inadvertently dropped it into the expanse of water below. Determined to recover it, even if this meant draining the ocean. She dived down, sucked up as much water as her tiny beak could carry and spewed it out onto the beach. She went on repeating the process in her determined bid to drain the entire ocean.

Meanwhile, the divine sage Narada happened to be travelling by and observing the little sparrow's struggle asked what could be wrong. The sparrow explained what had happened. On hearing her words, the sage laughed and commented, "Naïve creature! Is it possible for you to drain the entire ocean?" The sparrow responded, "I am not bothered about possible or not possible. I will do all I can. The rest is in God's hands." Struck by her unwavering determination, the sage went straight to Vaikuntha where he recounted the episode to Garuda, the vehicle of Lord Vishnu. He added, "She belongs to your own species. This

creature is after your own heart. In her pursuit, she is willing to put her life on the line."

Hearing the story, Garuda was moved by compassion and immediately flew down to earth and, just as Narada had told him, found the little bird hard at work. Putting the tiny bundle of determination on his back, he flew up above the sea and flapped his great wings over the water. At once, the depths of the ocean began to part, until at last, at the very bottom of the expanse lay the little egg, unharmed. The sparrow flew off from Garuda's back and swept down toward the ocean floor now exposed, where she picked up her treasure. She expressed her unspeakable gratitude and her benefactor flew off to Vaikuntha. The sparrow then found a safe dry place where she could build a nest and patiently wait for her egg to hatch.

(Source: *Sharanagati*, May 2019)

*****

There was a woodcutter who came at a particular time everyday and stood in front of Skandasramam. Bhagavan used to go out and give him sugar candy. But the devotees felt that his coming every day was a nuisance. When the devotees grumbled about this, Bhagavan pacified them: "Poor fellow! His throat is parched with thirst. Early in the morning he climbs up the Hill along with his goats and cows. On the Hill, he doesn't have anything to eat or drink; even at MulaipalTirtham, he is not permitted to drink the water. This sugar candy gives relief to his parched throat. We have a large stock of sugar candy; we also all have ample food served here." Saying this, Bhagavan choked with emotion. That woodcutter visited Bhagavan at Ramanasramam too, in later days.

(*Eternal Ocean of Grace- Part 1*)

D: I am not able to experience the peace that Bhagavan talks about.

Bhagavan: In sleep there is no consciousness of the body. That does not mean that you did not exist while asleep. If you get into the habit of consciously losing awareness of the body-mind in the waking state itself, then you should experience real peace, '*shanti*'.

D: I am not experiencing it. I am confused.

Bhagavan: You should intensify your efforts. It requires constant self-awareness. Consciousness is one's true nature. There can be no break in the continuity of consciousness. Pure consciousness is different from the mind and intellect; it is different from ego-consciousness or consciousness of the body. Consciousness can shine only in the egoless state, when the ego does not rise or subside. Merging into the source of ego, which is the fullness of consciousness, and abiding there is realization. It is the natural state. Sleep and waking are state in which consciousness is limited by thought. As *sadhana* advances, everything would be clear.

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram. Printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org

Published on 1st of every month. Posted on 3rd of every month at Patrika Channel, Nampally.

RNI - R.No. AP BIL/2000/03031
Printed Matter : Registered Newspaper, Registration No. HSE/742/2024-2026
SRI RAMANA JYOTHI (Bi-lingual monthly in Telugu & English, August 2024)

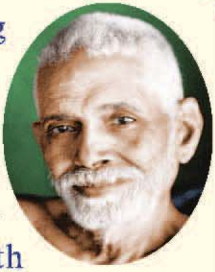

Maharshi: Silence is never-ending speech. Vocal speech obstructs the other speech of silence. In silence one is in intimate contact with the surroundings. The silence of Dakshinamurti removed the doubts of the four sages. *Mouna vyakhya prakatita tatvam* (Truth expounded by silence.) Silence is said to be exposition. Silence is so potent.
For vocal speech, organs of speech are necessary and they precede speech. But the other speech lies even beyond thought. It is in short transcendent speech or unspoken words, *para vak.* (Talk 68 - *Talks with Sri Ramana Maharshi*)

- Bhagavan Sri Ramana Maharshi

To

If undelivered, please return to : Tel : 2742 4092 / 9493884092

SRI RAMANA KENDRAM

2-2-1109/A, Batakammakunta, Sivam Road, Hyderabad - 500 013.
email : ramanakendram.hyd@gmail.com
website : www.sriramanakendram.org